

บทที่ 5

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

1. บทสรุป

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2550 ได้กำหนดเกี่ยวกับสิทธิและเสรีภาพในการประกอบอาชีพ ไว้ในมาตรา 44 ว่า “บุคคลย่อมมีสิทธิได้รับหลักประกันความปลอดภัยและสวัสดิภาพในการทำงาน รวมทั้งหลักประกันในการ ดำรงชีพทั้งในระหว่างการทำงานและเมื่อพ้นภาวะการทำงาน ทั้งนี้ ตามที่กฎหมายบัญญัติ” ซึ่ง มาตรา 303 กำหนดให้ต้องดำเนินการจัดทำหรือปรับปรุงกฎหมายที่เกี่ยวกับการกำหนดรายละเอียดเพื่อส่งเสริมและคุ้มครองการใช้สิทธิและเสรีภาพตามมาตรา 44 ให้แล้วเสร็จ ภายใน 1 ปี แต่จนถึงปัจจุบัน ยังไม่มีการตรากฎหมายตามมาตรา 44 ดังกล่าวออกมา บังคับใช้ แต่อย่างไรก็ดี มาตรา 303 วรรคท้าย ได้บัญญัติไว้ว่า “ในกรณีที่ปรากฏว่า กฎหมายใดที่ตราขึ้นก่อนวันประกาศใช้รัฐธรรมนูญนี้ มีเนื้อหาสาระเป็นไปตาม บทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญนี้แล้ว ให้ถือเป็นการยกเว้นที่จะไม่ต้องดำเนินการตาม มาตรานี้อีก”

จากการศึกษาพบว่ามีกฎหมายหลายฉบับที่มีเนื้อหาสาระสอดคล้องกับ บทบัญญัติมาตรา 44 เช่น พระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. 2533 พระราชบัญญัติเงิน-ทดแทน พ.ศ. 2537 และพระราชบัญญัติกัมพูชา พ.ศ. 2542 พระราชบัญญัติสุขภาพ-แห่งชาติ พ.ศ. 2550 นอกจากนั้น ยังมีโครงการภาครัฐหลายโครงการ เช่น โครงการ เบี้ยยังชีพคนชรา โครงการหลักประกันสุขภาพถ้วนหน้า หรือ “บัตรทอง” โครงการ 30 บาทรักษาทุกโรค แต่กฎหมายดังกล่าวก็ไม่ได้มีเนื้อหาสาระสอดคล้องกับหลักตาม มาตรา 44 ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2550 อย่างครบถ้วนแต่อย่างใด

ตัวอย่างเช่น พระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. 2533 แม้มีบทบัญญัติเกี่ยวกับ หลักประกันความปลอดภัยและสวัสดิภาพในการทำงาน รวมทั้งหลักประกันในการ

ดำรงชีพทั้งในระหว่างการทำงานและเมื่อพ้นภาวะการทำงาน แต่ก็เน้นการคุ้มครองไปที่ลูกจ้างเป็นหลัก ส่วนผู้ที่ประกอบอาชีพอิสระไม่ได้เป็นลูกจ้าง เช่น เกษตรกร แท็กซี่ มอเตอร์ไซค์รับจ้าง หรือผู้ประกอบการวิชาชีพอิสระ เช่น ทนายความ สถาปนิก ดารา นักแสดง รวมถึงนักกีฬาอาชีพ ไม่ว่าจะเป็นนักมวย นักฟุตบอล หรือนักกีฬาประเภทอื่น ๆ กลับไม่ได้รับความคุ้มครองเท่าเทียมกับลูกจ้างตามพระราชบัญญัติ เนื่องจากมีการตีความว่า ผู้ประกอบอาชีพดังกล่าวไม่ใช่ลูกจ้างอันจะต้องตกอยู่ภายใต้บังคับแห่งกฎหมายแรงงานดังกล่าว

สำหรับนักกีฬามวย จากการศึกษาพบว่า ตามพระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542 กำหนดให้นักกีฬามวยจะต้องสังกัดค่ายมวยใดค่ายมวยหนึ่งเท่านั้นจึงจะขึ้นแข่งขันได้ ในการสังกัดค่ายมวยนี้ มีระเบียบที่กำหนดแบบของสัญญาสังกัดค่ายมวยเอาไว้ ซึ่งเมื่อวิเคราะห์แล้วพบว่า มีลักษณะเป็นสัญญาจ้างแรงงาน เนื่องจากหัวหน้าค่ายมวยมีอำนาจในการควบคุม ดูแล กำหนดการฝึกซ้อม การขึ้นแข่งขันของนักมวย ในระหว่างที่อยู่ในค่ายมวย อันเป็นอำนาจบังคับบัญชา ที่ถือว่าเป็นหลักสำคัญของสัญญาจ้างแรงงาน และนักมวยจะต้องปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด ดังนั้น ผู้เขียนจึงเห็นว่า ความสัมพันธ์ระหว่างหัวหน้าค่ายมวยและนักมวย เป็นไปตามสัญญาจ้างแรงงานโดยนักมวยอยู่ในฐานะลูกจ้าง อันมีผลให้สามารถได้รับการคุ้มครองตามกฎหมายแรงงานได้ โดยเฉพาะตามกฎหมายประกันสังคม ที่นักมวยสามารถเข้าสู่ระบบประกันสังคมเพื่อรับสิทธิประโยชน์ต่าง ๆ ของกองทุนประกันสังคมได้อย่างเต็มที่

ส่วนพระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542 อันเป็นกฎหมายเฉพาะที่ใช้บังคับกับนักมวยโดยตรงนั้น พบว่ามีบทบัญญัติเกี่ยวกับสวัสดิการและความปลอดภัย แต่ก็จำกัดเฉพาะค่ารักษาพยาบาล ค่าทดแทน และค่ายังชีพ และมาตรฐานความปลอดภัยพื้นฐาน ในขณะที่ขึ้นแข่งขันบนเวทีเท่านั้น และเมื่อเทียบกับพระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. 2533 แล้ว สวัสดิการ หรือสิทธิประโยชน์ การคุ้มครองต่าง ๆ น้อยกว่ามาก ทั้งยังขาดหลักเกณฑ์การที่แน่นอน

นอกจากนี้ คำว่า “หลักประกันในการดำรงชีพ” ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2550 มาตรา 44 ยังไม่มีความชัดเจน เนื่องจากเป็นถ้อยคำที่มีความหมายกว้างขวาง ยากแก่การตีความได้ว่าครอบคลุมถึงหลักประกันประเภทใดบ้าง ผู้เขียนเห็น

ว่า ควรแก้ไขมาตรา 44 โดยเพิ่มเติมให้ชัดเจนว่า หลักประกันในการดำรงชีพนั้น ประกอบด้วยหลักประกันอะไรบ้าง รวมถึงควรกำหนดผู้ที่มีหน้าที่จัดหลักประกันในการดำรงชีพเอาไว้ด้วย เช่น เป็นหน้าที่ของรัฐ หรือของนายจ้าง หรือของหน่วยงานใด โดยเฉพาะหรือไม่ เพื่อให้มาตรา 44 สามารถบังคับใช้ให้เกิดผลสัมฤทธิ์ได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลตามเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญ

สำหรับสิทธิในหลักประกันเพื่อการดำรงชีพตามพระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542 นั้น จากการศึกษาพบว่า กฎหมายได้กำหนดเกี่ยวกับสิทธิในหลักประกันไว้หลายกรณีด้วยกัน แต่ยังคงมีปัญหาทางกฎหมายอยู่หลายประการ ดังนี้

ประการแรก ปัญหาหลักประกันจากกองทุนกีฬามวย ซึ่งระเบียบคณะกรรมการกีฬามวยว่าด้วยการบริหาร การจัดหาผลประโยชน์และการใช้จ่ายเงินกองทุนกีฬามวย พ.ศ. 2543 ได้กำหนดรายละเอียดเกี่ยวกับกองทุนกีฬามวยไว้ในการให้การดูแลนักกีฬามวยและอดีตนักมวย โดยนักมวยและอดีตนักมวยจะต้องทำการขึ้นทะเบียนนักมวยกับสำนักงานคณะกรรมการกีฬามวยก่อน นักมวยหรือครอบครัวของนักมวยสามารถขอรับการช่วยเหลือในกรณีที่ได้รับบาดเจ็บจากการแข่งขันกีฬามวยโดยตรง หรือประสบอุบัติเหตุอันเนื่องจากการแข่งขันกีฬามวย หรือในกรณีที่เสียชีวิต ซึ่งกองทุนกีฬามวย จะให้การช่วยเหลือตามพระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542

แต่อย่างไรก็ดี การให้ความช่วยเหลือของกองทุนกีฬามวยดังกล่าวก็เป็นการให้ความช่วยเหลือนักมวย หรืออดีตนักมวยเฉพาะรายได้ขึ้นทะเบียนไว้แล้วและต้องมีการร้องขอเท่านั้น ส่วนนักมวยหรืออดีตนักมวยที่ไม่ได้ขึ้นทะเบียนไว้ก็จำนวนมากนั้น แม้จะขอรับความช่วยเหลือจากกองทุนกีฬาได้เช่นกัน แต่ต้องได้รับการพิจารณาจากคณะกรรมการเป็นกรณีไป ซึ่งสวัสดิการจากกองทุนกีฬามวยดังกล่าวยังไม่มีความมั่นคงขาดหลักเกณฑ์ที่แน่นอน และเป็นการให้หลักประกันหรือสวัสดิการที่ไม่ทั่วถึง เนื่องจากเงินกองทุนที่มีจำนวนจำกัด เนื่องจากมีรายได้หลักจากเงินอุดหนุนจากภารกิจกีฬาแห่งประเทศไทยเท่านั้น ไม่มีเงินสมทบจากนักมวย หรือบุคคลในวงการกีฬามวย หรืออดีตนักมวย เหมือนกรณีของกองทุนประกันสังคมแต่อย่างใด ด้วยเงินกองทุนที่มีอย่างจำกัด การให้ความช่วยเหลือด้านสวัสดิการแก่นักมวยจึงทำได้ไม่เต็มที่ เมื่อเปรียบเทียบกับเงินกองทุนประกันสังคม การให้ความคุ้มครองแก่นักมวยทั้งในระหว่างการประกอบ

อาชีพนักมวย หรือเมื่อเลิกอาชีพนักมวยแล้ว จึงยังไม่ได้รับการดูแลอย่างเพียงพอและทั่วถึง

ประการที่สอง ปัญหาหน้าที่ของบุคคลที่เกี่ยวข้องกับกีฬามวย กรณีนายสนามมวย ผู้จัดการการแข่งขันมวย พระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542 มาตรา 14 กำหนดให้นายสนามมวยและผู้จัดการการแข่งขันมวยมีหน้าที่ต้องจัดให้มีมาตรการเพื่อความปลอดภัยสำหรับนักมวย อย่างน้อยตามมาตรฐานที่กำหนดไว้ แต่มาตรการดังกล่าวก็เป็นเพียงมาตรการความปลอดภัยพื้นฐาน หรือมาตรการความปลอดภัยเบื้องต้น ที่ต้องจัดให้มีในระหว่างการแข่งขันชกมวยเท่านั้น นายสนามมวยและผู้จัดการการแข่งขันมวยไม่มีหน้าที่ในการจัดให้มีหลักประกันด้านอื่นแก่นักมวยเมื่อเลิกชก หรือเมื่อพ้นภาวะการทำงานแต่อย่างใด

ส่วนหัวหน้าค่ายมวย พระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542 ได้กำหนดคุณสมบัติของหัวหน้าค่ายมวยไว้ และกำหนดให้หัวหน้าค่ายมวยต้องจดทะเบียน แต่บทบัญญัติดังกล่าวไม่ได้เป็นมาตรการบังคับ (Sanction) ให้หัวหน้าค่ายมวยต้องมาจดทะเบียนแต่อย่างใด อีกทั้ง ไม่ปรากฏว่ากฎหมายได้กำหนดโทษสำหรับหัวหน้าค่ายมวยที่ฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามบทบัญญัตินี้แต่อย่างใด ต่างจากกรณีของผู้จัดการนักมวย นายสนามมวย ผู้จัดการการแข่งขันมวย ที่ต้องได้รับใบอนุญาตจากนายทะเบียนเท่านั้นจึงจะเป็นได้ ตามมาตรา 35 และหากฝ่าฝืนอาจถูกเพิกถอนทะเบียนเป็นการชั่วคราว หรือถาวรตามมาตรา 39 มาตรา 40 นอกจากนี้ ยังมีบทกำหนดโทษจำคุกหรือโทษปรับอีกด้วย

ในขณะที่การเป็นหัวหน้าค่ายมวยนั้น กฎหมายไม่ได้บัญญัติให้ต้องขออนุญาตแต่อย่างใด คงกำหนดเพียงว่าให้ไปจดทะเบียนเท่านั้น และในกรณีที่ได้จดทะเบียนไว้แล้ว หากมีการฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามพระราชบัญญัติ อาจถูกเพิกถอนทะเบียนเป็นการชั่วคราวหรือถาวรได้ ส่วนโทษจำคุกหรือโทษปรับนั้น ไม่ได้กำหนดไว้แต่อย่างใด

ด้วยเหตุดังกล่าว จึงทำให้การบังคับใช้กฎหมายไม่เกิดผลสัมฤทธิ์เท่าที่ควร เพราะแม้ว่าหัวหน้าค่ายมวยที่ไม่ได้จดทะเบียนจะไม่ปฏิบัติตามหรือฝ่าฝืนพระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542 ก็ไม่มีบทลงโทษใด ๆ อันจะทำให้หัวหน้าค่ายมวยเกิดความเกรงกลัว ทั้ง ๆ ที่หัวหน้าค่ายมวยเป็นบุคคลที่ใกล้ชิดกับนักมวยมากที่สุด

นอกจากนี้ เมื่อพิจารณาหน้าที่ของหัวหน้าค่ายมวยตามที่กำหนดไว้ใน พระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542 และระเบียบคณะกรรมการกีฬามวยแล้ว พบว่า หน้าที่ของหัวหน้าค่ายมวยดังกล่าว กำหนดไว้ในลักษณะที่ขาดความชัดเจนแน่นอน ทำให้เกิดปัญหาในการตีความและการบังคับใช้ เช่น นิยามคำว่า “สวัสดิการ” ตามระเบียบคณะกรรมการกีฬามวยว่าด้วย มาตรฐานและสวัสดิการค่ายมวย พ.ศ. 2543 ข้อ 3 ที่กล่าวไว้เพียงว่า หมายความว่า การให้ความช่วยเหลือแก่นักมวยฯ ซึ่งเป็นคำที่มีความหมายกว้างขวางมาก ไม่อาจทราบได้แน่ชัดว่า หัวหน้าค่ายมวยต้องมีหน้าที่ในการให้ความช่วยเหลือแก่นักมวย แค่ไหน เพียงไร คำว่า “และค่าใช้จ่ายอื่นเพื่อการยังชีพตามความจำเป็น” นั้น ก็ไม่อาจทราบได้ว่า หัวหน้าค่ายมวยจะต้องดูแลให้ค่าใช้จ่ายแก่นักมวยที่ได้รับการกระทบกระเทือนต่อระบบประสาท สมอง จากการแข่งขันกีฬามวย เพียงใด เพราะระเบียบไม่ได้กำหนดอัตราขั้นต่ำที่แน่นอนเอาไว้ และระเบียบก็กำหนดเฉพาะกรณีที่เกิดจากการแข่งขัน หากกรณีนักมวยได้รับการกระทบกระเทือนจากการฝึกซ้อม หัวหน้าค่ายก็ไม่มีหน้าที่ต้องเสียค่าใช้จ่ายเพื่อการยังชีพนี้แต่อย่างใด ซึ่งนับว่าเป็นการไม่ยุติธรรมแก่นักมวย

2. ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยทำให้ทราบถึงปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับสิทธิในหลักประกันเพื่อการดำรงชีพเมื่อพ้นภาวะการทำงานของผู้ประกอบอาชีพนักมวยหลายประการ ดังกล่าวมาแล้ว ดังนั้น เพื่อให้การเขียนวิทยานิพนธ์มีความสมบูรณ์และเป็นประโยชน์ต่อผู้เกี่ยวข้องต่อไป ผู้เขียนจึงได้ให้ข้อเสนอแนะไว้ ดังต่อไปนี้

1) รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2550 มาตรา 44 กำหนดเกี่ยวกับให้สิทธิแก่บุคคลในการได้รับหลักประกันในการดำรงชีพทั้งในระหว่างทำงานและเมื่อพ้นภาวะการทำงาน ตามที่กฎหมายบัญญัติ แต่กฎหมายที่มียังไม่เพียงพอ ทั้งคำว่า “หลักประกันในการดำรงชีพ” ตามมาตรา 44 ยังไม่มีความชัดเจนว่าครอบคลุมถึงสิ่งใดบ้าง

ดังนั้น จึงควรแก้ไขรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2550 มาตรา 44 โดยเพิ่มเติมว่า หลักประกันในการดำรงชีพประกอบด้วยหลักประกันอะไรบ้าง ประกอบด้วย เบี้ยยังชีพ ค่ารักษาพยาบาล ค่าทดแทน รวมถึงควรกำหนดผู้ที่มีหน้าที่จัดหลักประกันในการดำรงชีพเอาไว้ด้วย ซึ่งผู้เขียนเห็นว่าควรเป็นหน้าที่ของรัฐ โดยอาจกำหนดให้มีหน่วยงานโดยเฉพาะดูแล เพื่อให้มาตรา 44 สามารถบังคับใช้ให้เกิดผลสัมฤทธิ์ได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลตามเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญ

2) พระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542 ได้กำหนดให้มีกองทุนกีฬามวย เพื่อให้การดูแลช่วยเหลือนักกีฬามวยและอดีตนักมวยที่ได้รับบาดเจ็บหรือเสียชีวิตจากการแข่งขันกีฬามวย หรือประสูติ อันเนื่องจากการแข่งขันกีฬามวย ซึ่งเป็นสิทธิประโยชน์ที่ดีแก่นักกีฬามวยและอดีตนักมวย แต่การให้ความช่วยเหลือของกองทุนเป็นเพียงการให้ความช่วยเหลือเฉพาะรายที่ได้ขึ้นทะเบียนไว้และร้องขอเท่านั้น อีกทั้งกองทุนดังกล่าวมีรายได้หลักจากงบประมาณที่จำกัดจากภารกิจกีฬาแห่งประเทศไทย ทำให้การให้ความช่วยเหลือยังไม่ทั่วถึงและเพียงพอ

ควรแก้ไขเพิ่มเติม พระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542 กำหนดให้นักมวยหัวหน้าค่ายมวย และภาครัฐ ร่วมกันจ่ายเงินสมทบเข้ากองทุน พร้อมทั้งกำหนดประเภทสิทธิประโยชน์และอัตราค่าทดแทนที่ชัดเจน แน่นนอน และสร้างความมั่นคงให้แก่ผู้ประกอบอาชีพนักมวยต่อไป โดยกำหนดในรูปแบบเดียวกับกองทุนประกันสังคม

3) การที่พระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542 กำหนดให้นายสนามมวย ผู้จัดการรายการแข่งขันมวย มีหน้าที่ต้องให้มีมาตรฐานเพื่อความปลอดภัยพื้นฐานสำหรับนักมวย ในระหว่างการแข่งขันชกมวยนั้น มีความสำคัญต่อสวัสดิภาพของนักมวยที่จะแข่งขันเป็นอย่างมาก แต่พระราชบัญญัติฯ กลับกำหนดโทษสำหรับผู้ฝ่าฝืนไว้เพียงสั่งพักหรือเพิกถอนใบอนุญาตชั่วคราวหรือถาวรเท่านั้น ซึ่งไม่ได้สร้างความหวาดกลัวให้แก่บุคคลที่เกี่ยวข้องดังกล่าว

ดังนั้น จึงควรแก้ไขเพิ่มเติม พระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542 กำหนดมาตรการในการลงโทษอื่น ๆ แก่นายสนามมวยและผู้จัดการรายการแข่งขันมวยในกรณีที่ประมาทเลินเล่อหรือฝ่าฝืนกฎหมาย นอกเหนือจากโทษสั่งพัก หรือเพิกถอนใบอนุญาตชั่วคราว หรือถาวร ที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542 อันจะทำให้

นายสนามมวยและผู้จัดรายการแข่งขันมวย เพิ่มความระมัดระวังและใส่ใจในการจัดการแข่งขันมวยมากยิ่งขึ้น และลดอัตราการเกิดอุบัติเหตุจากการชกมวยให้ลดน้อยลง

4) พระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542 กำหนดเฉพาะผู้จัดการนักมวย นายสนามมวย และผู้จัดการแข่งขันกีฬามวยเท่านั้นที่ต้องได้รับใบอนุญาตจากนายทะเบียนจึงทำหน้าที่ดังกล่าวได้ แต่ไม่ได้บังคับแก่กรณีหัวหน้าค่ายมวยแต่อย่างใด ดังนั้น หากหัวหน้าค่ายมวยไม่ปฏิบัติหรือฝ่าฝืนกฎหมาย ย่อมไม่อาจถูกลงโทษตามพระราชบัญญัติได้

ดังนั้น ควรแก้ไขเพิ่มเติม พระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542 โดย กำหนดให้ผู้ที่ เป็นหัวหน้าค่ายมวยต้องได้รับใบอนุญาตจากนายทะเบียน เช่นเดียวกับผู้จัดการนักมวย นายสนามมวย และผู้จัดการแข่งขันกีฬามวย พร้อมทั้งกำหนดโทษเอาไว้ด้วย เพื่อให้เกิดความชัดเจน และแก้ไขปัญหาการตีความ และปัญหาการบังคับใช้กฎหมายให้เกิดผลสัมฤทธิ์ตามเจตนารมณ์ของกฎหมาย

5) ระเบียบคณะกรรมการกีฬามวยว่าด้วยมาตรฐานและสวัสดิการค่ายมวย พ.ศ. 2543 ได้กำหนดให้บุคคลต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับกีฬามวย มีหน้าที่ต้องจัดให้มีสวัสดิการ ค่าใช้จ่ายในการดำรงชีพ ค่าใช้จ่ายในการยังชีพ เพื่อให้ความช่วยเหลือแก่นักกีฬามวย แต่หน้าที่ต่าง ๆ ตามระเบียบดังกล่าวยังขาดความชัดเจน แน่นนอน ทำให้บุคคลที่เกี่ยวข้องไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

ดังนั้น จึงควรมีการแก้ไขเพิ่มเติม ระเบียบคณะกรรมการกีฬามวยว่าด้วยมาตรฐานและสวัสดิการค่ายมวย พ.ศ. 2543 โดย กำหนดค่านิยามต่าง ๆ ให้ชัดเจน ทั้งคำว่า สวัสดิการ ค่าใช้จ่ายในการดำรงชีพ หรือค่าใช้จ่ายเพื่อการยังชีพ รวมถึง อัตราขั้นต่ำของค่าใช้จ่ายต่าง ๆ ไว้ด้วย เพื่อให้บุคคลที่เกี่ยวข้องสามารถปฏิบัติตามกฎหมายได้อย่างถูกต้อง รวมถึงควรกำหนดที่มาของเงินสนับสนุน และควรแก้ไขให้นักมวยที่ได้รับอุบัติเหตุ บาดเจ็บ เสียชีวิต ได้รับความคุ้มครองจากหัวหน้าค่ายมวยด้วย

6) พระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. 2533 มาตรา 40 เปิดโอกาสให้บุคคลทั่วไปที่มีความประสงค์จะเข้าสู่ระบบประกันสังคมได้โดยการประกันตนแบบสมัครใจอันเป็นการเปิดโอกาสแต่บุคคลที่ไม่ได้เป็นลูกจ้าง เช่น ผู้ประกอบวิชาชีพอิสระ ผู้ประกอบอาชีพด้วยตนเอง รวมถึง นักกีฬามวยด้วย แต่สิทธิประโยชน์ที่ผู้ประกันตนแบบสมัครใจมีสิทธิได้รับนั้นจำกัดอยู่เพียง 3 กรณี คือ คลอดบุตร ทูพพลภาพ และตาย ซึ่งถือว่าน้อย

เกินไป อีกทั้ง ผู้ประกันตนยังต้องจ่ายเงินสมทบเข้ากองทุนด้วยตนเอง โดยที่ไม่มีเงินสมทบจากภาครัฐ

ในส่วนนี้ ปัจจุบันรัฐบาลโดยคณะรัฐมนตรีได้มีมติประจำวันที่ 18 มกราคม 2554 อนุมัติหลักการ “ร่างพระราชกฤษฎีกากำหนดหลักเกณฑ์และอัตราการจ่ายเงินสมทบประเภทของประโยชน์ทดแทน ตลอดจนหลักเกณฑ์และเงื่อนไขแห่งสิทธิในการรับประโยชน์ทดแทนของบุคคลซึ่งสมัครเป็นผู้ประกันตน พ.ศ.” โดยที่รัฐจ่ายเงินสมทบด้วยและมีสิทธิประโยชน์ที่เพิ่มเข้ามา ได้แก่ กรณีเจ็บป่วย และชราภาพ แต่ไม่มีกรณีสงเคราะห์บุตร ซึ่งผู้เขียนเห็นว่า ควรเพิ่มเติมเข้าไปด้วย เพื่อนักมวยจะได้รับ ความคุ้มครองเทียบเท่าลูกจ้าง